

Тича̀ тя, мушка̀ се презъ шу-
брацитѣ, прескача̀ като подпла-
шена сърна доловетѣ и бѣлиятъ
й ржченикъ̀ се мѣрка̀ изъ бу-
кака̀ като свѣтулка. Но силитѣ
й бърже гаснѣха, краката̀ й се
подкосиха. А страшната вѣтва
отъ разярениѣ гонители все
повече и повече приближаваше.
Извърна се. На отсрещната рѣ-
тина видѣ десетина кърджалии
съ голи ножове да се спущатъ
презъ дола къмъ нея. Още мигъ
и тѣ ще я настигнатъ.

— Донке, бѣгай! Спасявай се!
— писна букака.

Тя удвои сили, праметна се
презъ шубрацитѣ, ржченикъ̀тъ
й се бѣлна пакъ подъ разли-
стениѣ клони на единъ голѣмъ
старъ букъ и изчезна.

Кърджалиитѣ дойдоха подъ
бука, спрѣха се, заоглеждаха,
затърсиха, но нищо не намѣ-
риха. Сякашъ Донка потъна въ

земята. И останали сами всрѣдъ
глухия букакъ, кърджалиитѣ се
спогледаха изплашени, завиха
назадъ и се мушнаха въ букака
по нанадолицето къмъ рѣката.

А какво стана съ Донка и до
день-днешенъ никой не знае.

Казватъ, че когато стигнала
подъ бука, тя скръстила ржце,
помолила се, и станало чудо:
голѣмиятъ букъ привелъ разли-
стени клони, прегърналъ я и я
скрилъ отъ погледитѣ на разя-
рениѣ кърджалии.

Отъ този букъ днесъ нѣма
ни следа. Но цѣлата мѣстность
тамъ и до днесъ носи името
„Донкинъ Букъ“. И въ ранна
пролѣтъ козарчетата, когато
чуютъ наоколо кукувицата да
кука, притайватъ дѣхъ и се
ослушватъ.

И всички вѣрватъ, че това е
Донкината майка, която още
търси своето храбро чедо!

Ганчо Абаджиевъ

ДЕТЕ И МАЙКА

Детето:

Майко моя, ти кажи,
що най-много ти тежи:
грижата, или скръбъта
или само бедността?

Майката:

Да ти кажа, рожбо мила,

птичко моя, нѣжнокрила.
Не тежи ми бедността,
ни теглото, ни скръбъта.
Бликуватъ сълзи като ручей,
лошо щомъ за тебъ науча
да се шепне и говори,
че си нова пакостъ сторилъ!

Иванъ Василевъ

